

JAALAN JUOPPO PAPPI (41)

THE DRUNKEN PRIEST OF JAALA (41)

Korttia iskettiin jo kuudetta tuntia. Noesta ja savusta harmaiden ikkunoiden läpi sarasti aamun kajoa. Kapakan matalassa sivuhuoneessa viisi miestä sipautti ähkien korttia pöytään. Äkäisesti potkaiseva viina sai kunkin vuorollaan päästämään kirouksen tai hermostuneen naurahduksen, joka kohta taittui yskänpuuskaan. Paljoa ei puhuttu, jotakin vain mutistiin, örähdettiin panosten asettamisesta tai käden näyttämisestä. Kiirettä ei ollut kuin peliin ja viinan juontiin.

Pöydän ääreen oli kokoontunut pieni piiri kylän mahti- ja joutomiestä. Oli suutaria ja isäntää, kartanon pehtoria ja päämiestä. Eräs heistä oli turpeaan punaan itsensä saattanut Jaalan pappi, jonka nähtiin toikka-roivan yhtä tukevassa humalatilassa niin kylän raitilla, markkinoilla, kinkereillä kuin saarnastuolissa. Sanan julistaja ei tehnyt eroa arjen tai pyhän välillä.

Nyt olivat kuitenkin rahat melkein pelattu ja viinaakin pikaroin pohjalla pari vaivaista tippaa. Ikävä katumus ja vihlova särky alkoi kihota papin päähän. Tämän vielä lyön ja sitten lopetan, pappi päätti mielessään ja tuijotti korttejaan. Seurueessa kokkapuheiden määrä ja panosten

nokittelu kiihtyi. Papilta loppuivat rahat ja hän ehdotti tovereilleen järjestelyä, jolla pääsisi katsomaan muiden kortit. Kun hän huomenna – tai siis tänään – kipuaa saarnastuoliin, ensimmäinen sana, jonka hän saattaa ilmoille kirkkoväen kuultavaksi, olkoon kiroksena.

Otsat hikeä valuen ja punaiset posket hyllyen iloinen seurue hyväksyi papin hilpeän vedon. Kortit katsottiin, papin käsi voitti, ja rahat hän saisi kunhan pitäisi kiinni lupauksestaan.

Seuraavana aamuna kirkon eturiviin asettautui joukko, jota siellä ei oltu aikoihin nähty. Pappi laahusti sakastista, nousi saarnastuoliin vain hiukkasen horjuen, loi tuiman katseen seurakuntaansa ja aloitti jyrähtäen: ”Perkele!” ja jatkoi voitonriemuun vain vaivoin pidellen: ”... joka vietti Jeesusta...” Eturivin miehet katselivat toisiaan, nyökkäsivät ja nousivat hetken päästä penkeistään. Veto oli hävitty, rahat menetetty. Hiljaa hiipien he kulkivat kirkkoväen ohitse, jonka ilmekään ei ollut papin puheen aikana värähtänyt. ■

Pekka Vartiainen

The card game was in its sixth hour. The dawn glowed pale through the windows, grey from soot and smoke. In the low-ceilinged side room of the tavern, five men were grunting and slapping their cards on the table. The vicious kick of the liquor made each man in turn let out a curse or nervous laugh, which soon broke into a fit of coughing. Not much was said, most words were mumbled or grunted. There was no rush for anything other than the card game and drinking.

Around the table was a small circle of village power men and idlers. There was the shoemaker and farmer, bailiff of the manor and overseer. One of the company was the Jaala priest, who had drunk himself into a state of permanent turgid ruddiness of complexion and was seen lurching in equally solid states of drunkenness in the village road, markets, catechetical meetings and pulpit. The proclaimer of the Word made no difference in his actions between workday and holy day.

But now the money was almost all gone and even the liquor down to a few miserable drops in the bottom of the glass. An unpleasant sense of regret and a searing ache were entering the priest's head. "I'll just see this hand and then I'll stop," the priest determined to himself, staring at his cards. In the party, the jesting talk and raising of stakes gathered momentum. The priest's

money ran out, and he proposed an arrangement to his comrades by which he would get to see the other players' cards. Tomorrow – or today, in fact – when he climbs into the pulpit, the first word he will utter for the congregation to hear would be a swear word.

Running with perspiration and red jowls juddering, the cheerful company accepted the priest's jolly wager. The cards were shown, the priest's hand won, and he would keep the money if only he keeps his promise.

In the morning, the front row in church was occupied by a group not seen there for a long while. The priest lumbered from the sacristy, ascended to the pulpit only slightly swaying, cast a grim eye over his congregation and began with a thundery bellow: "Bloody hell!" the priest began, held a pregnant pause, and went on, barely hiding his triumph: "Hell is, as Jesus says in the Gospel of Mark, 'a place where their worms never die and the fire is not quenched!'" The men in the front pew looked at each other, nodded, and soon got up. The wager was lost, the money gone. Silently they sneaked past the congregation, which had not batted an eyelid listening to the priest's old familiar sermon. ■

Transl. Annira Silver

Kertomus viinaan menevästä Jaalan papista on tallennettu 1961 kansanperinteen arkistoon. Tarinan mukaan Jaalassa oli juoppo pappi, joka pelasi myös korttia. Erään kerran hän löi vetoa siitä, että päästää ensitöikseen kirosanan, kun pyhääamuna nousee saarnatuoliin. Vetoa tultiin sitten todistamaan kirkkoon sunnuntai-aamuna. Pappi nousi tuolloin pönttöön ja kirosi: ”Perkele, joka viettelä Jeesusta...”, eikä kukaan huomannut tapahtuneen mitään poikkeavaa.

The story of the Jaala priest, who was partial to a drink, is recorded in the 1961 folk narrative archive. The story has it that the priest was a drunkard, who also liked to play cards. On one occasion, he wagered that his first words would be a curse when he enters the pulpit on Sunday morning. His companions turned up in church on the Sunday to witness the bet. The priest entered the pulpit and swore: ”Bloody hell is, as Jesus says...” and nobody noticed anything unusual.